

CHƯƠNG 1995:**GẶP PHÀN LỰC CHẾT TRÊN BIỂN.**

Sau khi vợ anh Thanh chết trên biển, anh có bị sốc nhưng sau đó anh được bình phục, sinh hoạt bình thường và tinh thần phần chấn trở lại. Gia đình của anh tại Mỹ cung cấp tiền bạc cho anh đầy đủ, nên anh có cuộc sống khá sung túc. Hằng ngày, anh đều đặn lên chùa cầu nguyện cho vợ của anh...

Vào một đêm, khoảng tháng 10, đang lang thang trên đồi nơi chùa Quan Âm với các đệ tử. Quách Thiêm, một thanh niên trẻ chạy hốt hải gặp tôi:

- Ông Đạt! Ông Đạt! Ông Thanh bị nhập rồi! Mọi người đang kiếm ông kia!

Tôi và các em trở về barrack. Tôi thấy anh Thanh ngồi nhắm nghiền đôi mắt. Anh nói làm nhảm, rồi cười, rồi buồn. Tôi đến nơi, anh nhìn tôi. Nói là nhìn nhưng anh không mở mắt, chỉ hướng con mắt về phía tôi mà thôi. Tôi hỏi:

- Vị cần gì?

- Tôi giận chồng tôi, anh ấy hứa đốt nhang cho tôi mỗi ngày nhưng hôm nay anh lại quên!

Tôi biết là chị Thanh. Tôi hỏi:

- Chị ra sao rồi?

- Tôi nhớ anh lắm! Tôi không muốn chết! Tôi bây giờ lạnh lẽo, cô đơn lắm!

Tôi không nhớ rõ cho lắm lúc đó tôi nói những gì, nhưng tôi biết là chúng tôi nói chuyện với nhau rất lâu trên nửa tiếng. Lúc đó, có hơn 40 người hiện diện. Cuối cùng tôi nói:

- Thôi! Tôi đưa chị đi tu nhé!

Tôi bắt Ân, đọc Pháp Lệnh. Thân xác anh Thanh té rầm xuống ván rồi bật tỉnh dậy như không hề nhớ ra sự việc gì. Ai cũng ngạc nhiên! Họ đã nể tôi nay càng nể hơn nữa. Ánh mắt của mọi người nhìn tôi rất là lạ kỳ. Các em út đi theo tôi nay chứng kiến cảnh này, có nhiều đứa quỳ xuống chấp tay nhìn tôi rất kính cẩn, các em này đa số là người công giáo vùng Hồ Nai, Biên Hòa....